

ההוספה
בלמוד התורה
בענייני משיח והגאולה
היא הדרך הישירה
לפעול התגלות
וביאת המשיח
והגאולה
בפעל ממש.

(הרבי מליובאוויטש
בשיחת שבת
פרשת תזריע-מצורע
ה'תנשי"א)

פנתחים

דלת

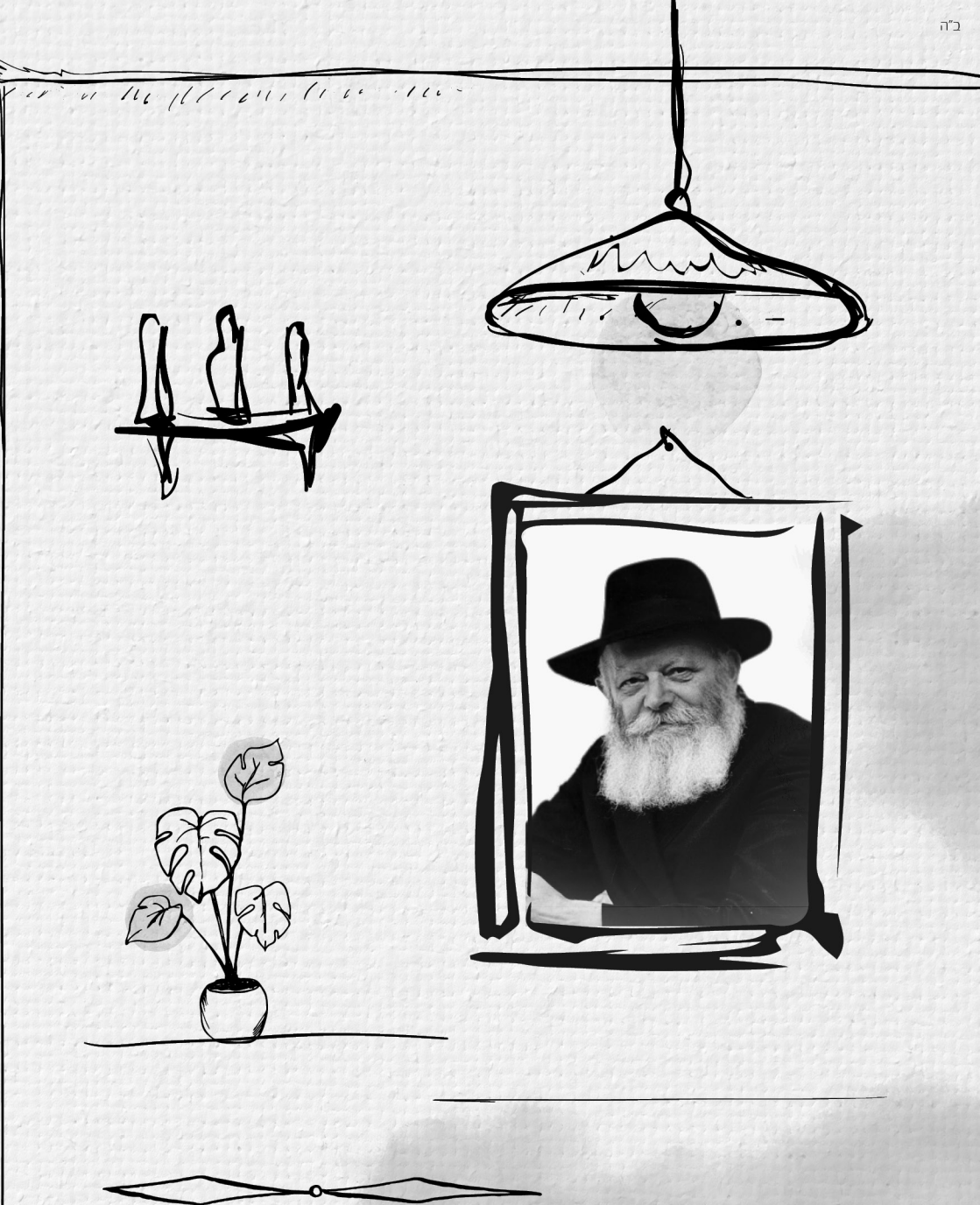
לנאולה

חובת הכנה
אחידון מסכס בנוסח
סיח ואולה

_____ :pe

_____ :כיתה

התכנים בחוברת זו (כמו גם בתוכנית המצגות "זמן השיא"),
מבוססים בחלקם הגדול על הספר "סודות הגאולה" מאת הרב מנחם ברוד.

מבוא

אן תלמידים ותלמידות הרשת פופ וברכה !

ביום כ"ח ניסן שנת ה'תשנ"א, אמר הרבי מליובאוויטש שיחה מיוחדת לחסידים בה הביע את צערו על העיכוב בביאת המשיח לאחר כל הדברים שנעשו. הרבי העביר לחסידים את האחריות והזכות לפעול להבאת הגאולה, באמרו: "הדבר היחידי שעוד יכולני לעשות: הנני מוסר זאת לכל אחד מכם, עשו כל אשר ביכולתכם לפעול ביאת משיח בפועל ממש".

השיחה גרמה להתעוררות רבה בקרב החסידים בנושא הבאת הגאולה. התחזקה אז ההבנה שהכוחות ניתנו לכל יהודי, כעת נותר רק לבצע.

חלפו מאז שלושים שנה, בהן חיים החסידים עם הידיעה כי הגאולה הקרבה אינה רק בשורה גדולה וחדשה, אלא זו מציאות ההולכת וקורמת עור וגידים לנגד עינינו, והיא תלויה במעשינו ובהשתדלותנו. עלינו להתכונן לקראתה ולעשות הכל כדי לזרז את בואה.

במסגרת ציון 30 שנה משיחה זו, שנת ה'תשפ"א הוכרזה בכל מוסדות החינוך של "רשת אהלי יוסף יצחק בארץ הקודש" כשנת "יוצרים גאולה".

למרות האתגרים המיוחדים המלווים את שנת הלימודים הנוכחית, התלמידים, התלמידות ובראשם צוותי החינוך, התגייסו במרץ ובהתלהבות לעשות כל שביכולתם - למהר ולזרז את בוא הגאולה.

תלמידים יקרים,

לימוד מתוך החוברת שלפניכם, והשתתפות בחידון - המסכם את התכנים העשירים שנלמדו במשך השנה אודות הגאולה, מהווים עבורכם הזדמנות יקרה נוספת לעשות משהו ממשי להבאת הגאולה.

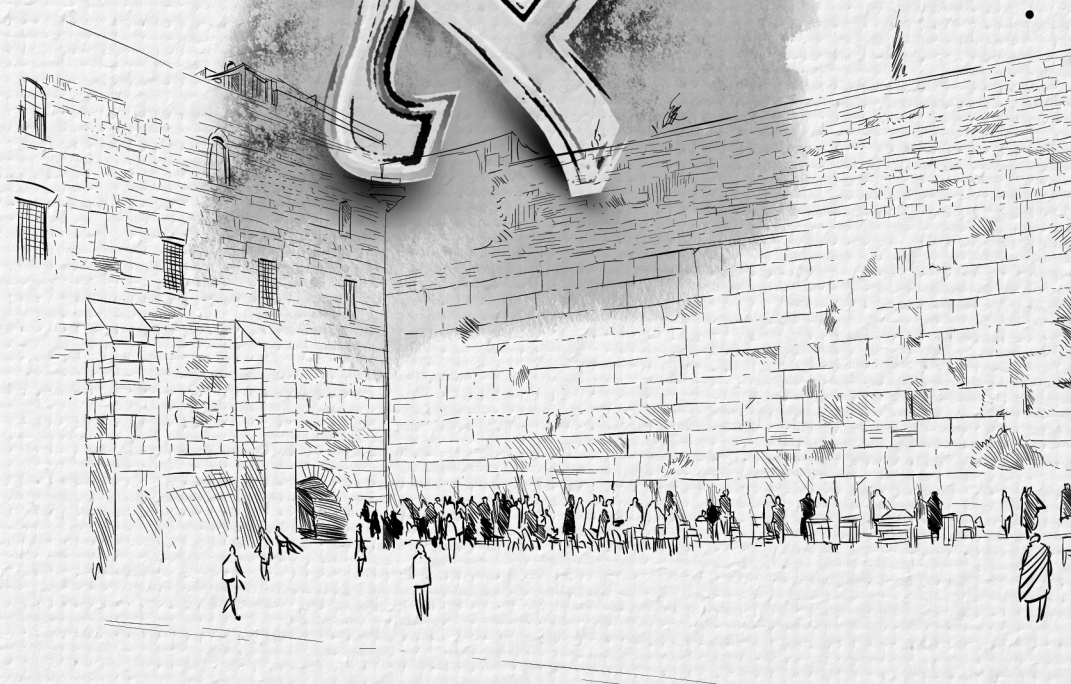
כמו שאנחנו מוצאים בדברי הרבי אודות לימוד ענייני משיח וגאולה, שנאמרו בסמיכות ליום כ"ח ניסן: "המדובר בתקופה האחרונה בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בענייני גאולה ומשיח - לא (רק) בתור "סגולה" למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם ו) בעיקר כדי להתחיל "לחיות" בענייני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח, על ידי זה שהשכל נעשה ממולא וחדור בהבנה והשגה בענייני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחודר גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפועל, במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה ומראים באצבע ש"הנה זה (מלך המשיח) בא".
(מתוך שיחת שבת פרשת בלק, י"ז בתמוז ה'תשנ"א)

בהצלחה רבה במשימה החשובה!

הנהלת הרשת

שער
ראשון

מגלות לגאולה

מושגים

העולם כחלום

בחלום, רואים דברים מוזרים שנראים כאילו הם הגיוניים. גם הגלות היא כמו חלום. קורים בה דברים לא הגיוניים: יש בעולם הרבה אנשים שסובלים והרבה דברים לא טובים. כשנשיח יבוא, אנחנו כאילו 'נתעורר' מהחלום הארוך של הגלות ונראה את העולם במצב ההגיוני שלו, כשהכול רק טוב, וכולם מרגישים איך השם נמצא בכל מקום.

עולם מלאון העל

"עולם" מלשון "העלם" – הוא **מעלים** ומסתיר את הקדושה; לא רואים עליו מיד מי ברא אותו ואיך השם מנהל אותו. לאורך כל השנים שעברו מאז בריאת העולם, יש לתורה ולמצוות מטרה אחת – **לגלות**. לגרום לכך שהעולם עצמו יראה לכולם, את הקדוש ברוך הנמצא בתוכו. הגילוי הזה, יתרחש בזמן הגאולה.

להכניס את ה"אל"

המלה 'גאולה' מרכבת מ'גולה', בתוספת א'. הגאולה מתלבשת בתוך הגולה עצמה, אלא שהיא מכניסה ב'גולה' את הא' – "אלוהי של עולם", הקדוש ברוך הוא. (התועדויות תנש"א כך ג, שבת פרשת אחרי-קדושים)

ציטוטים

1.

"אני מאמין באמונה שלימה
בביאת המשיח, ואף על פי
שיתמהמה עם כל זה אחכה לו
בכל יום שיבוא".
(על פי י"ג העקרים לרמב"ם)

3.

"בשעה שמכניסין אדם לדין
אומרים לו... ציפית לישועה?".
(שבת לא,א.)

2.

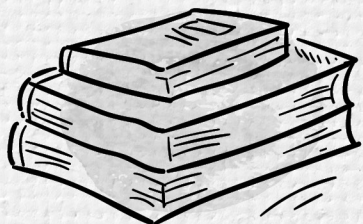
"אפילו אין ביד ישראל אלא
הקיווי כדאים הם לגאולה
בשכר הקיווי".

(במדרש, ילקוט שמעוני
תהילים, רמז תשל"ו)

4.

מדברי הרבי: "הדבר היחיד שעדיין מעכב את הגאולה הוא הצורך שכל
בני ישראל יבקשו וידרשו ויתבעו מהקדוש ברוך הוא להביא את הגאולה
האמיתית והשלימה".

(התנועות תשמ"ז כרך ב, עמ' 164)

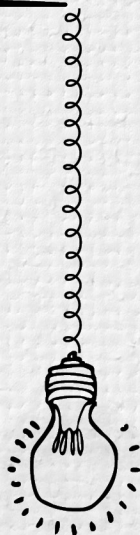
סיפור

העיסקה הא מוצלחת

לאחד מחסידי כ"ק האדמו"ר ה"צמח צדק" היה בית מסחר
ואכסניה אותם חקר מידי שנה מאת הפריץ בעשרה רובל כסף
שהיה משלם מראש.

שנה אחת שלח החסיד את בנו כדי לערך את החוזה. לקראת
השנה הבאה עלה בדעת הבן לערך את החוזה למשך חמשת
השנים הבאות ובכך לחסוך עשרים רובל, שכן נאות הפריץ
להסתפק בשלושים רובל באם ישלם מראש תחת
החמישים המגיעים לו.

כשחזר הבן וסיפר לאביו על הצלחת העסקה המוצלחת שעשה,
גער בו אביו: "לא זו בלבד שלא חסכת עשרים רובל, אלא
ששילמת עשרים רובל לריק, שהרי מאמינים אנו באמונה שלמה
בביאת המשיח בשנה זו ממש, ולחנם שילמת לארבעת השנים
הבאות..."

העשרה - מדברי הרבי

חייך מוחרריס מכבאי האלות

גאולה אין פירושה, שעל ידי היציאה מגלות מזניחים את החיים, הפעולות והעולם שהיה (קודם) בגלות. אדרבה: גאולה פירושה, שהמציאות שהייתה קודם משועבדת בגלות, נעשית (לא בטלה חס ושלו, אלא) משוחררת.

והמעלה ושלמות הגאולה האמיתית והשלימה היא, שהכול משתחרר. אין שום עניינים שנשארים חס ושלו "אבודים" בגלות, לא יותירו בגלות שום עניין. אפילו ה"נידחים" וה"אובדים" ... – יינאלו.

הגאולה תהיה גאולה אמיתית ושלימה בכמות ובאיכות בכל הדברים, מהכלל גדול שבהם עד הפרט שבפרט שבהם: כל יהודי וכל בני ישראל – "בנעריו ובזקניו גו' בבנינו ובבנותינו" (שמות י', ט), וגם חלקם בעולם – "כספם וזהבם איתם" (ישעיהו ס', ט), עם כל פעולותיהם והישגיהם בגלות. הגאולה תשחרר כל אדם ואת כל בני האדם (גם אומות העולם) וכל ענייני העולם, וכל אחד ואחד עם כל ענייניו.

כל העניינים (החיוביים) בגלות נשארים גם הלאה, אלא שיתבטל מצבם הגלותי: שיתבטל ההעלם והסתור המכסה על מציאותם האמיתית והפנימית, והשעבוד לדרכי הטבע וגשמיות העולם המשתלשל מזה.

וכפסק דין הרמב"ם (הלכות מלכים, פרק יב): "אל יעלה על הלב שבימות המשיח ייבטל דבר ממנהגו של עולם או יהיה שם חידוש במעשה בראשית, אלא עולם כמנהגו נוהג... אמרו חכמים: אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכויות בלבד".

החידוש אז יהיה – ש"יחזרו כולם לדת האמת", "ויתקן (משיח) העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, שנאמר 'כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד'" (הלכות מלכים, פרק יא).

(קטעים מהתנועות שבת קידוש פרשת אחרי קדושים, י"ג באייר ה'תנש"א; 'תורת מנחם' – התנועות 'תנש"א' כרך ג עמ' 177-182 תרגום מיידיש)

תמצית:

כל הדברים החיוביים שיש היוק באלות, יהיו קס אעתיז לבוס.
אלס שס יהיו מוחרריס מכל הבעיות מנצרות היוק בעולס אנו –
עולס מעליס על הקדושה.

שער
שני

ימות המשיח

מושגים

עולק מושלם

בימות המשיח יתגלה בעולם הכוח האלוכי האין סופי, הוא ישפיע על כולם ועל הכול. לכן גם עולם הצומח, גם עולם החי וגם הדומם, יהיו מושלמים.

ממלכת כוהנים

לעתיד לבוא, עם ישראל כולו יהיה "ממלכת כוהנים וגוי קדוש" (שמות יט, ו). אומות העולם ירגישו שבני ישראל מקרינים עליהם קדושה, אמונה וצדק, ולכן הם ירצו להיות קרובים לבני ישראל ולהושיט להם עזרה, ברצון ובשמחה.

ילדי "צבאות השם"

כאשר ילדי ישראל עברו בים סוף, הם הצביעו ואמרו: "זה אֵלֵינוּ ואנוהוּ" (שמות טו, ב), לכן נאמר עליהם ש"הם הכירוהו תחילה". גם לעתיד לבוא, ילדי ישראל שזוכים ומקבלים חינוך יהודי טהור, יזכו להיות הראשונים להצביע ולראות אלוקות.

הלווייתן, שור הבר ויין המנור

סעודת הצדיקים שתתקיים לעתיד לבוא מסמלת סודות רוחניים עמוקים. הלווייתן ושור הבר מסמלים שני סוגים של עבודת השם. עבודה רוחנית נעלה, בעולמות העליונים, ועבודה עם העולם הגשמי, לזכר ולקדש אותו. לעתיד לבוא שתי העבודות האלו ישלימו זו את זו. היין המשומר מסמל את עומק פנימיות התורה, שתתגלה אז.

ציטוטים

1.

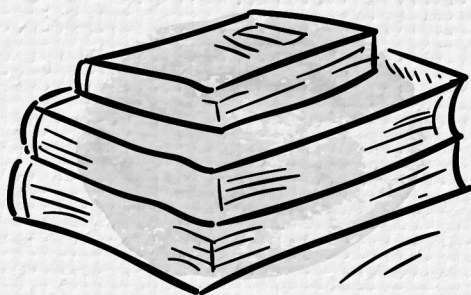
הטובה תהא מושפעת הרבה
וכל המעדין מצוין כעפר, ולא
יהיה עסק כל העולם אלא
לדעת את ה' בלבד"
(רמב"ם, הלכות מלכים יב,ה)

2.

"וגר זאב עם כבש ונמר
עם גדי ירבץ".
(ישעיה יא,ה)

3.

"וכתתו חרבותם לאתים
וחניתותיהם למזמרות.
לא ישא גוי אל גוי חרב,
ולא ילמדו עוד מלחמה".
(ישעיה ב,ד)

סיפור

חסידי האויים בבית המקדש

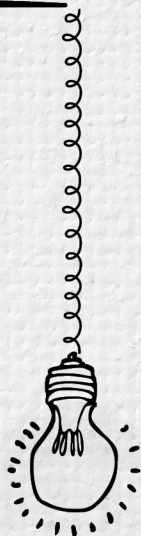
מעשה ובאו לרב הקדוש רבי מנחם מנדל מויטבסק חבורת חסידים בעלי מנגנים מפורסמים לשבות בהיכל קדשו ולהנעים לו מזמרותיהם בשולחנו.

בידי חבורת זמר זו היה ניגון מיוחד במינו, ערב לאזן ומושך את הלב, וכשסימן להם רבי מנחם מנדל בסעודת ליל שבת קודש לשיר, וביקשו לפצוח בזמר זה, היסה אותם מיד ורמז להם לחדול מלנגנו.

הדבר חזר ונשנה גם בשאר סעודות השבת, ויהיה בעיניהם לפלא.

למחרת, ביום ראשון שחל בו ראש חודש, ישב רבי מנחם מנדל בסעודת היום עם תלמידיו הקדושים, ולפתע ציווה לחבורת בעלי המנגנים לפתוח דווקא בניגון שאותו היסה במשך כל השבת.

בשעת נגינתם בכה רבי מנחם מנדל מאד והזיל דמעות כמים, ולאחר מכן גילה כי ניגון זה משירי הלויים בבית המקדש היה, וזוהי הסיבה שלא הניחם לנגנו בשבת, כדי שלא יצטער ביום הקדוש על חורבן הבית וגלות השכינה.

העשרה - מדברי הרבי

אאולה שקייאת כבר עכסיו

כללות עבודתו של יהודי בעולם היא - לפעול עניין של גאולה, כלומר, לגאול את ניצוצי־הקדושה הפרטי הנמצא בדבר זה, ולהשיבו לשורשו ומקורו.

ובכן, עוד לפני שזוכים לגאולה האמיתית והשלימה בכללות העולם - צריך יהודי להשתדל לפעול גאולה אמיתית ושלימה ביחס לניצוצ פרטי זה, היינו, שכאשר מקיים מצווה פרטית, קלה או חמורה... אזי עבודתו בעניין זה היא בתכלית השלימות, אשר על־ידי זה פועל בניצוצ פרטי זה מצב של גאולה אמיתית ושלימה - "ייחוד... נצחי לעולם ועד".

ונוסף לזה, עליו לעבוד עבודתו באופן של גאולה, היינו שנעמד בתוקף הכי גדול כך שלגביו אין שום מניעה ועיכוב כו' - על־דרך ובדוגמת המעמד ומצב דימות המשיח, אשר "באותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה, ולא קנאה ותחרות כו".

(מהתוועדות שבת־קודש פרשת אחרי ה'תשמ"ו; 'תורת־מנחם - התוועדיות' ה'תשמ"ו כרך ג עמ' 183 - בלתי מוגה)

תחזית:

כסר יהודי עושה מצווה בצורה מושלמת, הוא מביא "אאולה שלימה" לזכר שבו הוא מתעסק. עליו קל לעשות את כל עבודתו באופן של "אאולה" - מבלי להתרשע מן הפרעה.

שער
שלישי

הנה הנה משיח בא

מושגים

האלף השישי

כתוב בזוהר הקדוש (וירא, חלק א, קיזא), שהאלף השישי הוא זמן מיוחד שבו ה'שכינה' הקדושה, תקום מעפרה. בפרט בחצי השני של האלף השישי ייפתחו שערי החוכמה למעלה וגם שערי החוכמה למטה והעולם יהיה מתוקן ומוכן להיכנס לאלף השביעי.

העולם התכונן

יש סימנים מעודדים המראים שהעולם כולו מתחיל להתכונן לקראת ימות המשיח. הרבי מצביע על כמה שינויים מעניינים בעולם. למשל: נפילת מסך הברזל ושחרור היהודים מהמשטר הקומוניסטי. שלום בין עמים. הסכמים להפסקת ייצור נשק מסוכן.

ננס על אבי ענק

הדור שלנו מקבל כוחות מהעבודה הרוחנית העצומה שכבר עשו בעבר כל הצדיקים. כמו גמד היושב על כתפיו של אדם ענק ומצליח להגיע למקומות גבוהים.

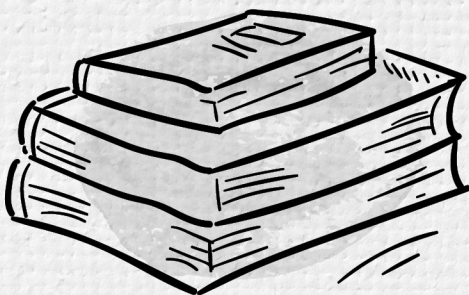
סירות נפש ב"עקבתא דמשיחא"

לדור שלנו יש גם מעלה מיוחדת, שאין לדורות שלפנינו! זהו דור שבו יהודים מתאמצים ודבקים בתורה ובמצוות, למרות החושך הרוחני שיש בעולם. מבואר בחסידות שאפילו משה רבינו, הרגיש ענווה מיוחדת כלפי מסירות הנפש שתהיה בדור של "עקבתא דמשיחא" על שמירת התורה והמצוות.

ציטוטים

1

"ששת אלפים שנה
היו עלמא (=קיים העולם),
שני אלפים - תוהו,
שני אלפים - תורה,
שני אלפים - ימות המשיח."
(סנהדרין צ"ג, עבודה זרה ט"א)

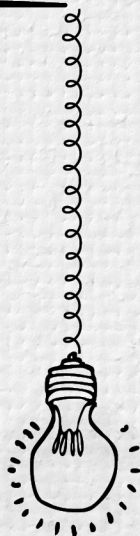
2

"הנה ימים באים נאום ה'
והשלחתי רעב בארץ.
לא רעב ללחם ולא צמא
למים, כי אם לשמוע
את דברי ה'."
(עמוס ח"א)

סיפור

אדרבה!...

טענו אנשים לפני הרבי מליובאוויטש: "השכם והערב אתה
מבטיח: הנה הגאולה קרובה, ומן המפורסמות כי כבר לפני
ארבעים שנה כבר התבטא כן האדמו"ר הקודם (הרי"צ)..."
- אדרבה! - ענה להם הרבי - אם כבר לפני ארבעים שנה הכריז
נדוד בישראל ש"הנה זה בא" הרי עתה מוכרח הוא לבוא!...

העשרה - מדברי הרבי

מבקשים את ביאת המשיח

כאשר יהודי מתנהג באופן שמרחם על הזולת... שזוהי כללות העבודה של צדקה וגמילות חסדים, "טוב לבריות" - אזי נמשך כללות עניין הרחמים שלמעלה... וכתוצאה מזה - כללות עניין הגאולה לכלל ישראל.

וכשם שנתנית הצדקה צריכה להיות "מיד", כפסק־דין השולחן־ערוך דלעיל, מובן, שכן הוא גם בנוגע לעניין הגאולה (שזוהי הצדקה שנותן הקב"ה) - היינו, שישנו פסק־דין בתורה שהקב"ה אינו יכול לדחות את הגאולה אפילו לרגע אחד בלבד, אלא עליו להביא את הגאולה "מיד", ובלשון חז"ל בנוגע ליציאת מצרים:

"לא עיכבן המקום אפילו כהרף עין..." וכן הוא בנוגע לגאולה העתידה - עליה נאמר "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". וכפסק־דין הרמב"ם: "מיד הן נגאלין".

וכמדובר כמה פעמים אודות המבואר בכמה מקומות - בראשונים ובאחרונים וכו' - שמשיח־צדקנו יכול לבוא בעצם יום השבת!... (-שיחה זו נאמרה בשבת...) ומכיוון שמדובר אודות הגאולה האמיתית והשלימה - מובן, שאין זה באופן שביום השבת נמצאים ב"ברוקלין", ולאחר צאת השבת עולים על "אוורון",

ונוסעים כמה וכמה שעות עד שמגיעים לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הבית ולבית־המקדש - שהרי כך אין זה אמיתית ושלימות העניין של "מיד", אלא שבשעתא חדא ורגעא חדא "כאפֿט קען זיך" [=בשעה אחת וברגע אחד תופסים לפתע] שנמצאים בירושלים עיר הקודש, בהר הבית ובבית־המקדש השלישי, ביחד עם משיח צדקנו.

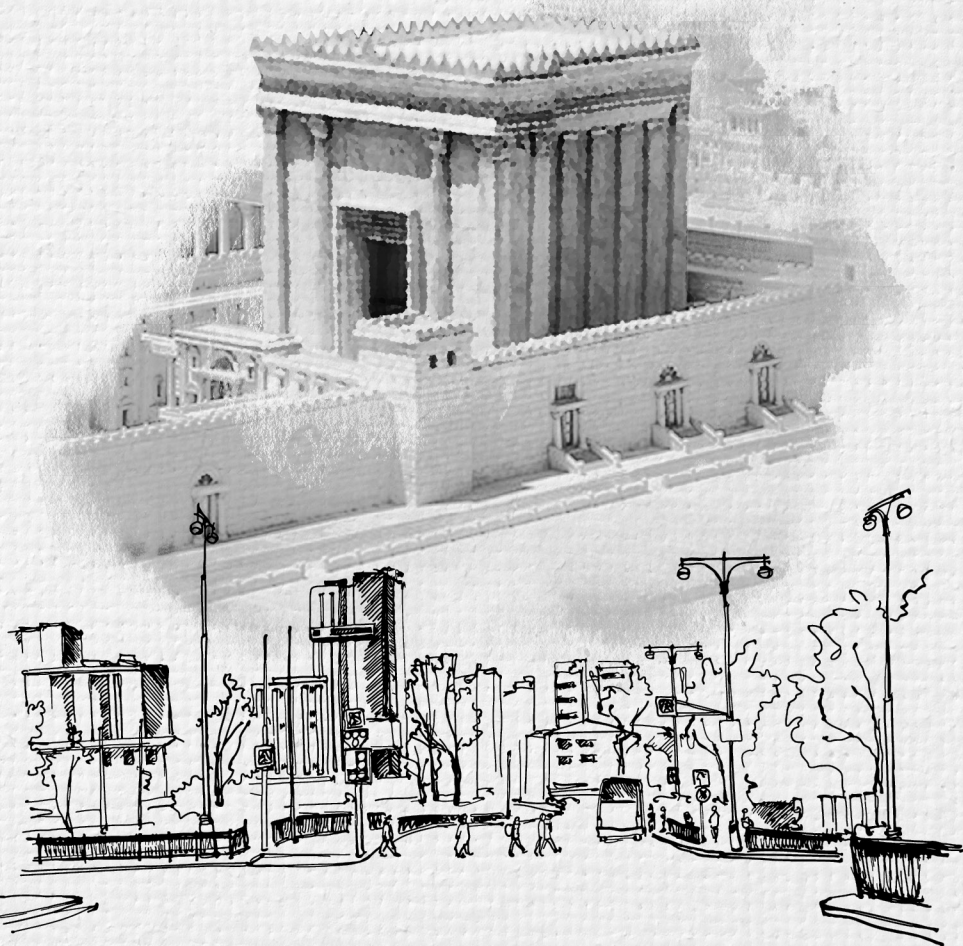
(משיחת שבת־קודש פרשת ראה, מברכים החודש אלוה' התשמ"ג - 'התועדויות' התשמ"ג, כרך ד, עמוד 1936)

תחזית:

חסד וצדקה מיהודי־יהודי, יביא חסד וצדקה מהקדוש ברוך הוא - שיביא לנו את האסאולה המליחה, אלס פוס עיכובים, באופן מיידי.

שער
רביעי

תהליכי הגאולה

מושגים

אחישה – בעיתה

כתוב בנביא: "אני ה' בעיתה אחישה" (ישעיהו ס, כב).
הגמרא מפרשת (סנהדרין צח, א) שבפסוק הזה נרמזות שתי אפשרויות של גאולה: אם ישראל יזכו – הגאולה תקדים לבוא, "אחישה".
ואם לא יזכו – הגאולה תבוא בזמן שנקבע לה מראש, "בעיתה".

השופר הצלול

הקול שיבשר את בוא הגאולה, יהיה קול "השופר הגדול".
"והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול, ובאו האובדים בארץ אשור והנידחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים" (ישעיהו כז, יג).
האזינו נכנס לשופר דרך פתח צר ויוצא דרך פתח רחב.
כך השופר הגדול מסמל את היציאה של בני ישראל מהמצר למרחב.

בניינא דקודשא בריה דהוא

בספר הזהר (חלק ג' רכ"א) מכונה הבית השלישי "בנינא דקודשא בריה דהוא" – בניין שייבנה על ידי הקדוש ברוך הוא.
יש דעות שונות האם בית המקדש ירד מוכן מן השמים, או ייבנה בידי אדם. מוסבר על כך שלמעשה, יהיו בבית המקדש השלישי דברים שייבנו בידי אדם ויהיו דברים שיירדו ויבואו מן השמים. כך מצד אחד עם ישראל יקיים את המצווה לבנות בית מקדש, ומצד שני יהיו במקדש דברים עליונים, שבזכותם הוא יהיה נצחי.

קיבוץ האלויות

לא רק עם ישראל יצאו לגלות. יחד איתם, הקב"ה בעצמו יצא לגלות, עם כל יהודי ויהודי. על הכתוב "ושב השם אלוקיך את שבותך" (דברים לג) – אומרים חז"ל "בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שבכל מקום שגלו, שכינה עמהם... ואף כשעתידין להיגאל, שכינה עמהם".
אם כך, כמה שמחה תהיה בעת קיבוץ גלויות, כאשר גם השכינה הקדושה, תצא מן הגלות.

ציטוטים

1.

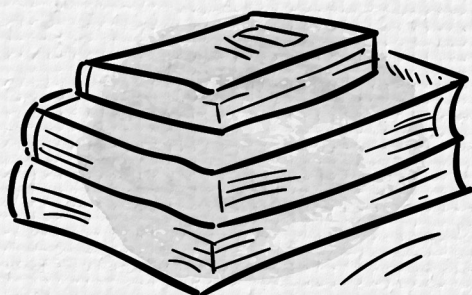
והיה באחרית הימים נכון יהיה
הר בית ה' בראש ההרים ונשא
מגבעות, ונהרו אליו כל הגוים".
(ישעיה ב, ב)

2.

"הנני מביא אותם מארץ צפון
וקבצתים מירכתי ארץ... קהל
גדול ישובו הנה".
(ירמיה לא, ח)

3.

ואתם תלוקטו לאחד אחד
בני ישראל".
(ישעיהו כז, יב)

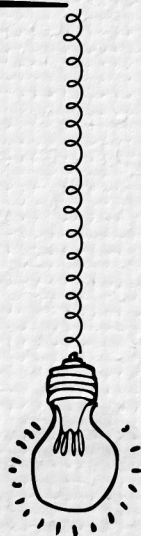

סיפור

נוסח ההכמנה

לקראת החתונה הגדולה ב"זלובין" בה נישאו צאצאיהם
של רבינו הזקן בעל ה"תניא", והרב הקדוש רבי לוי יצחק
מברדיטשוב, קרע רבי לוי יצחק את נוסח ההזמנה וציווה
לכתוב:

"החתונה תתקיים אם ירצה השם בירושלים עיר הקודש
והמקדש תובב"א, ובאם משיח צדקנו לא יבוא ח"ו עד אז
- תתקיים החתונה בעיר "זלובין"..."

העשרה - מדברי הרבי

תפקיד ילדי ישראל בתהליך בניית המקדש

דוד המלך אומר: "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז להשביט אויב ומתנכם". כוונתו היא שבזכות לימוד התורה של ילדים שלפני גיל המצוות, בזכות "הבל פיהם של תינוקות של בית רבן", יושבת האויב והמתנכם.

בפסוק זה התכוון דוד המלך ברוח הקודש גם לעניין בניין בית המקדש. כיצד? כידוע, נבנה בית המקדש הראשון על ידי שלמה המלך, בנו של דוד המלך, אך שלמה בנה את הבית על (יסודות שהכין דוד אביו, ועל) פי תכנית שקבע דוד שמיד הו' עליו השכיח. גם כשהשלים שלמה את בניין הבית – נפתחו שערי, לאחר שהזכיר לפני ה' את זכותו של דוד.

בפסוק זה הבטיח דוד מראש את הצלחת בניין בית המקדש וקיומו: בניין בית המקדש זמנו, כמאמר חז"ל, כשישנה מנוחה ושלווה. הרי פסוק מפורש הוא: "והניח לכם מכל אויביכם מסביב וישבתם בטח..." – אז יש לבנות את בית המקדש.

מה היא הדרך לשלום ומנוחה? – רק כשהאויב והמתנכם מושבת. ואיך משביתים את האויב? – "מפי עוללים ויונקים". כלומר, דוד הודיע וגילה את הדרך להשגת מנוחה ועלידי כך לאפשר את בניין בית המקדש, וזאת עלידי שילדי ישראל ילמדו תורה.

[...] הילדים בהבל פיהם, בלימוד תורתם, מסוגלים להועיל יותר ממה שמסוגלים אביו ורב פא – כך אמרו חז"ל – הם מסוגלים להוציא את השכינה מן הגלות, את כל עם ישראל כולו ואת הוריהם מן הגלות, ולהביא את מלך המשיח.

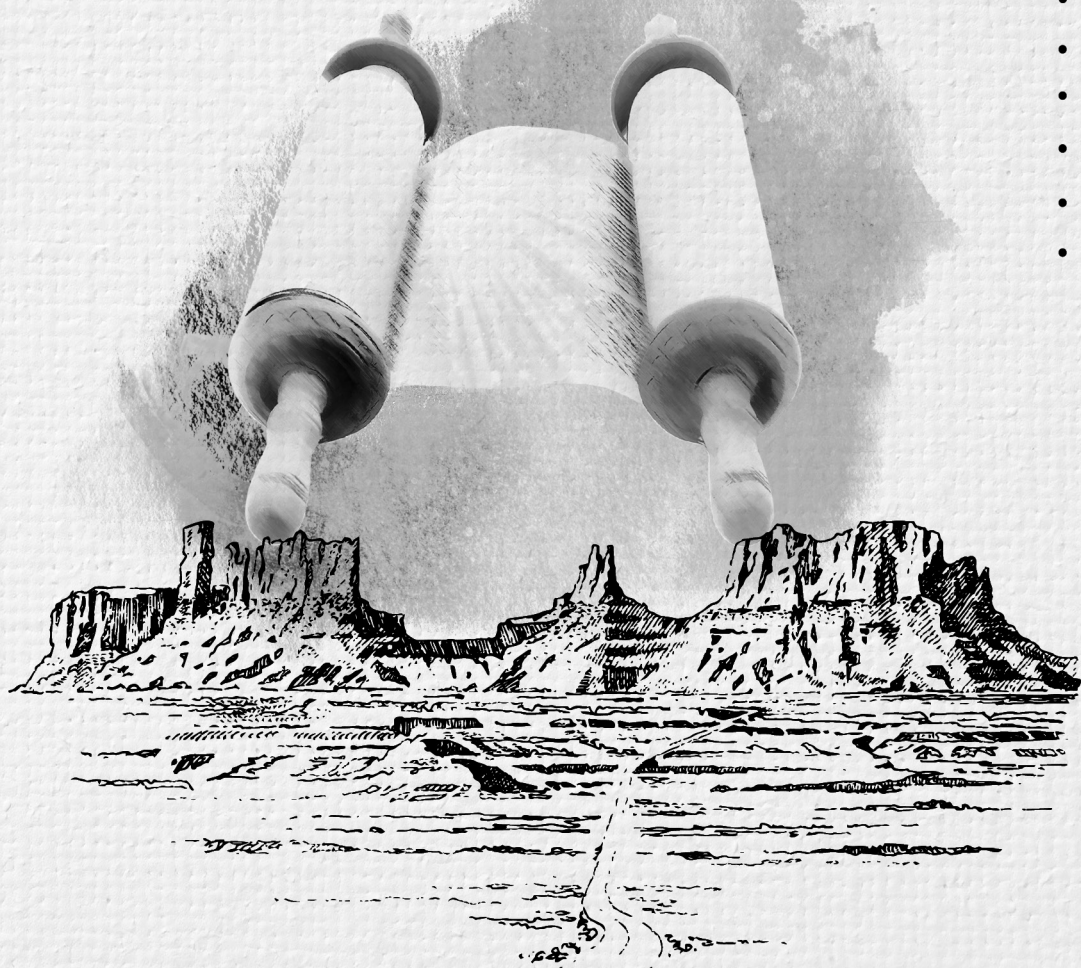
(משיחת כי מנחם אב תשנ"ו,
ליקוטי שיחות חלק כד, הוספות, עמ' 423)

תמצית:

על פי דוד המלך, בככות הילדים יבנה בית המקדש. בככות לימודם ותפילתם יושבת האויב, וסכ תהיה מנוחה ובית המקדש יוכל להיבנות.

שער
חמישי

מחכים למשיח

מושגים

מֶלֶךְ וְנָבִיא

מלך המשיח מתואר כ"מלך" וכ"נביא". נראה שמדובר בשתי תקופות: בתקופה הראשונה יורגש בעיקר היותו "מלך" – כאשר יחזיר את ישראל לדרך התורה, ילחם באומות העולם ויעביר את הרע מן העולם. בתקופה השנייה יורגש יותר היותו "נביא" ו"רב" שילמד תורה ופנימיות התורה, לכל יהודי.

מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ וְהַיְהוּדִים הַפְּשׁוּטִים

אדמו"ר ה'צמח צדק' היה אומר, שמשיח צדקנו יתענג במיוחד מהיהודים הפשוטים, בעלי מסירות הנפש. כלומר, אף על פי שילמד תורה את כל העם, כולל הגדולים ביותר וכלם ילמדו מפיו את "תורתו של משיח", עם זאת, תהיה בו ענווה מיוחדת להתייחס לאנשים פשוטים וללמוד גם איתם, על פי רמתם.

(על פי ספר המאמרים תרצ"ט, עמוד 194)

רוכב על חמור

בנביא מובא תיאור, לפיו המשיח יגיע "עני ורוכב על חמור". על פי הפירושים השונים, הדבר בא לסמל שני דברים: את הענווה של מלך המשיח, כי חמור הוא בהמת רכיבה פשוטה. וכן את העובדה שמלך המשיח "רוכב" – שכיט, על עולם ה"חומר".

ציטוטים

1.

"אותו המלך שיעמד מזרע דוד, בעל חוכמה יהיה יותר משלמה, ונביא גדול הוא, קרוב למשה רבנו. ולפיכך ילמד כל העם ויורה אותם דרך ה'".

(רמב"ם, הלכות תשובה ט, ב)

2.

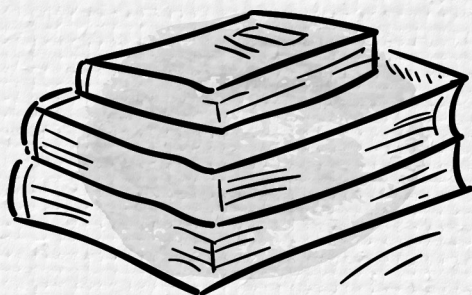
"עתיד הקדוש ברוך הוא להיות יושב... ודורש תורה חדשה שעתיד ליתן עלידי משיח".

(ילקוט שמעוני, ישעיהו, רמז תכט)

3.

"ונחה עליו רוח ה', רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ה'".

(ישעיהו יא, ב)

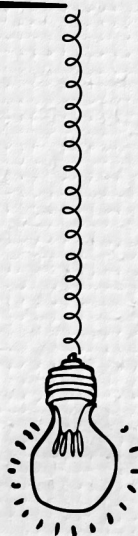

סיפור

ראש קרוב יותר לביאת המשיח!

אצל ה"חזזה מלובלין" היה שעון, והשעונים שהיו בזמנם היו דופקים בכל שניה בקול, כשנכנס איזה רב אמר לה"חזזה" שכל רגע שהוא שומע קול השעון נכנס לקצת עצבות כי נזכר שכל רגע מתקרב למאה ועשרים...

ענה לו ה"חזזה" שכל רגע שהוא שומע קול השעון מתמלא בשמחה גדולה שהנה רגע קרוב יותר לביאת המשיח.

העשרה - מדברי הרבי

איך אפשר 'להכריח' בנועם?

... מוזכר לעיל שמשיח "יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה":
לכאורה אינו מובן: הרי בנוגע לתורה נאמר "דרכיה דרכי נועם" ואפילו
"כל נתיבותיה שלום", ואם כן, מה מקום לעניין של כפייה?

אך העניין הוא – שמצד פנימיות הנשמה הרי רצונו של כל אחד
מישראל הוא בטוב... אלא, שיש עניינים שבינתיים (-שבאמצע), בין
פנימיות הנשמה להפועל, שמעלימים על פנימיות הנשמה, ובעניינים
אלו תהיה הכפייה.

כלומר: משיח יגלה את פנימיות הנשמה, כידוע שמשיח יגלה בכל
אחד מישראל את בחינת היחידה שבו, שהיא מיוחדת עם בחינת
יחיד, כך, שבחינת היחידה ופנימיות הנשמה תאיר גם בחיצוניות
הנשמה ובכוחות הפנימיים, ועד שתחדור גם את נפש הבהמית והגוף
וחלקו בעולם.

וכיוון שמשיח יגלה את פנימיות הנשמה, הרי מצד פנימיות הנשמה
רוצה כל אחד מישראל למלא את רצון העליון,

– כלומר: כאשר יהודי מעורר את רצונו העצמי, ללא פניות כלל, אזי
רצונו הוא אך ורק למלא את רצון העליון...

(קטעים מהתוועדות אחרון של פסח תש"כ – בלתי מוגה;
'תורת מנחם – התוועדיות' כרך כח)

תמצית:

הנסיח יכול (-יכריח) את ישראל אלכת בדרכ התורה,
על ידי כה שיפלה את הרצון הפנימי שיש לכל יהודי בפנימיות הנשמה –
אשר רק את רצון pen.

"לא זו בלבד שסוף הגאולה לבוא,
אלא הגאולה כבר עומדת על סף הפתח
ומחכה לכל אחד ואחת מישראל
שיפתח את הדלת ו'יסחוב' את הגאולה לתוך החדר!"
(מדברי הרבי מליובאוויטש בשיחה עם הרב הראשי לישראל,
הרב מרדכי אליהו ב' במרחשוון תשנ"ב)